

Suferințele Domnului

Marcu 14.17-50

John Nelson Darby

© SoundWords, Online începând de la: 09.04.2019, Actualizat: 09.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Marcu 14.17-50

Domnul Isus a suferit în două privințe: mai întâi erau suferințele pe care El le-a avut de îndurat în timpul vieții Sale pe pământ din partea oamenilor, și apoi suferințele de care a avut parte atunci când a purtat povara mâniei lui Dumnezeu, prin aceea că El a luat paharul pe care trebuia să-l bea.

Mărima stricăciunii omului apare și ea sub două forme: nemijlocit în tot ce a făcut omul, prin aceea că el s-a împotrivit lui Isus și L-a lepădat; însă în mod deosebit în greutatea păcatului, pe care Isus a trebuit s-o poarte, atunci când El a băut paharul pe care I l-a dat Tatăl. Aceasta nu a fost o chestiune ușoară pentru El: „A început să Se întristeze și să Se tulbure adânc. Și le-a spus: «Sufletul Meu este foarte întristat, până la moarte»” (Marcu 14.33,34).

Nu sunt printre aceia care citesc aceasta aici, care nu s-au întristat profund din cauza păcatelor lor? Și cum descopere aceasta necunoașterea și indiferența inimii omenești! Noi, cei care prin păcat am făcut paharul, pe care Isus l-a băut, așa de amar și de îngrozitor, considerăm păcatul ceva neînsemnat în ochii lui Dumnezeu! Însă El, Isus, a simțit cât de îngrozitor este el. Dacă inimile noastre, așa de nenorocite cum sunt ele, nu simt păcatul, totuși Hristos le-a simțit, atunci când El a golit paharul pentru noi și a purtat păcatul pentru noi. Dacă inima nu înțelege greutatea păcatului, nu în aceeași măsură în care Isus a cunoscut-o, dar cel puțin într-o măsură mai mică; dacă simțământul, oricât de slab ar fi el, grozăviei păcatului ne este încă străin, atunci încă nu am pătruns în gândurile lui Isus.

Nu mă refer aici la simpla înțelegere; căci este o mare diferență între simpla înțelegere și a avea o inimă impresionată. Să ști cât de grav este păcatul, cât L-a costat păcatul pe Isus, și să nu ai o inimă impresionată, este mult mai grav decât să nu ști nimic despre aceasta. Starea inimii în acest caz este mult mai rea decât în celălalt caz.

Vrem să vedem, într-adevăr în chip slab, foarte slab, ce erau suferințele Domului. Nimeni nu poate înțelege deplin ce au fost aceste suferințe. În fiecare zi te gândești, vorbești și faci lucruri care sunt cauza că Isus a trebuit să bea acest pahar și să aibă parte de mânia lui Dumnezeu. Și cu toate acestea probabil nici nu gândești că ești așa de rău. Dar dacă te gândești, că Hristos a suferit pentru păcatele tale, vei descoperi că ele în nici un caz nu erau lucruri neînsemnate pentru El. El era foarte întristat și adânc tulburat. Hristos S-a pregătit în grădina Ghetsimani să întâmpine pentru alții pe Dumnezeul Lui corespunzător sfințeniei judecării Sale. Sufletul Lui era foarte întristat, „până la moarte” (Marcu 14.34).

Voi, care gândiți că vă pregătiți să întâmpinați pe Dumnezeul vostru, aveți voi aceste temeri și îngroziri? Dacă vă puteți imagina numai greu aceasta, priviți totuși cum în Ghetsimani Hristos a fost întristat și adânc tulburat din cauza păcatului. Atunci veți putea învăța aceasta. Dacă încă nu ați făcut-o, atunci nu ați prețuit nici dragostea lui Isus și nici lucrarea lui Isus făcută în har. Căci este important și necesar, ca conștiințele noastre să fie impresionate la gândul că Hristos era acolo ca să sufere pentru noi, ca să poarte păcatele noastre. Dacă sufletul meu nu este condus să recunoască aceasta, atunci eu însumi va trebui să cunosc și să suport mânia lui Dumnezeu și dreptatea Lui, așa cum Hristos a avut parte de ele. Dacă Fiul Său, Preaiubitul Său, în care nu era nici un păcat, a fost făcut păcat pentru noi și Dumnezeu a trebuit să

lovească păcatul în El, dacă dreptatea și sfințenia Lui nu au putut cruța pe Isus - cum vreți voi să scăpați, când veți întâlni fața lui Dumnezeu? Și când eu privesc la Hristos, cum El poartă mânia și blestemul, mai pot eu atunci să cred că păcatele mele ar fi ceva neînsemnat? Răul, pe care l-am făcut, era așa de grav în ochii lui Dumnezeu și în ochii lui Isus, că atunci, când Isus l-a luat asupra Sa, asupra Lui a venit frica morții și toată povara mâniei lui Dumnezeu. De ce a purtat Hristos la cruce mânia lui Dumnezeu? Deoarece tu ai meritat această mânie și condamnarea veșnică.

Mulți merg, fără să știe, în întâmpinarea lui Dumnezeu împovărați cu păcate. Unii sunt în această poziție și nu-și dau seama. Sau nu este adevărat pentru mulți dintre voi, că în viața aceasta mergeți în întâmpinarea lui Dumnezeu și a judecății Sale fără să vă temeți de ceva? Dacă este așa și având în vedere judecata continuați cu adevărat să faceți liniștiți așa, ce este aceasta altceva decât o dovadă că conștiința nu a fost trezită (sau este chiar împietrită), fără să țină seama de frica de moarte a lui Isus și de suferințele Sale, de paharul, pe care Isus a trebuit să-l ia din cauza păcatului?

Marcu 14.17-21: Și, când s-a făcut seară, a venit cu cei doisprezece. Și, pe când stăteau ei la masă și mâncau, Isus a spus: „Adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va preda, cel care mănâncă împreună cu Mine“. Și au început să se întristeze și să-l spună unul câte unul: „Nu cumva sunt eu“ Dar El a răspuns și le-a zis: „Este unul din cei doisprezece, cel care înmoaie cu Mine în farfurie. Fiul Omului Se duce, în adevăr, după cum este scris despre El, dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Bine era pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut“.

Este ceva deosebit de mare să privești pe Isus în mijlocul suferințelor și ale întristării Sale! Îl vedem desăvârșit de liniștit și cu calm gândește la greutatea paharului pe care voia să-l bea. Și în ce situații? Înconjurat de tot ce era în stare să rănească și să zdrobească sentimentele dragostei inimii Sale. Cu cât lumea ne leapădă și ne desconsideră mai mult, cu atât mai mult avem nevoie de dragoste; Isus era plin de bunătate și simpatie înțelegătoare pentru ucenicii Săi. Întotdeauna El i-a iubit și i-a purtat. Dar cum l-a mers Lui? Ce a avut El din partea lor, atunci când răutatea oamenilor a năvălit nestăvilită asupra Lui? Ce a găsit El la ei? Că chiar între aceia pe care El îi iubea, care au mâncat la aceeași masă cu El ca prieteni și însoțitori (Marcu 14.18), era unul despre care El a spus: „Adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va preda.“ Da, unul dintre voi, care ați fost cu Mine ca însoțitori ai Mei! Inima Lui este profund rănită. Și când ei s-au întristat și au început să întrebe unul după altul: Nu cumva sunt eu?, Isus a răspuns, ca să arate cât de zdrobită Îi era inima: „Este unul din cei doisprezece, cel care înmoaie cu Mine în farfurie.“ Unul dintre voi, care M-ați cunoscut și M-ați văzut și ați avut legătură strânsă cu Mine. Și cu toate acestea Isus era desăvârșit de liniștit.

Marcu 14.22-26: Și, pe când mâncau ei, Isus, luând pâine, binecuvântând, a frânt-o și le-a dat-o și a spus: „Luați, acesta este trupul Meu“. Și, luând paharul, mulțumind, le-a dat; și au băut toți din el. Și le-a spus: „Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că nicidecum nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua aceea când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu“. Și, după ce au cântat o cântare de laudă, au ieșit spre Muntele Măslinilor.

El urma să fie curând răstignit. La cine Se gândește El? La ucenicii Lui. Trupul Lui trebuia dat în moarte și sângele Lui trebuia vărsat; curând trebuia să vină mânia lui Dumnezeu asupra Lui – și în pace El le explică valoarea a ceea ce El era gata să facă pentru ei. El S-a așezat – peste secolele în care noi trăim - în duh în acel timp în care El va savura rodul muncii sufletului Său (Isaia 53.11) și va bea din nou din rodul viței în Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 14.25). Cât este de frumos să vedem pe Domnul Isus cum El cu privirea Lui străbate în felul acesta timpurile! În mijlocul împrejurărilor înfiorătoare, în care El Se afla, sufletul Lui este suficient de liniștit ca să gândească la fericirea ucenicilor Lui câștigată prin suferințele Sale, și la bucuria, pe care El o va simți când îi va revedea în această stare de glorie. Fără să Se lase derutat de suferințele care se apropiau, fără agitație, fără spaimă privea în pace valoarea jertfei Sale și fericirea regăsiri în cele din urmă cu ucenicii Săi. Trădarea din partea lui Iuda, tăgăduirea din partea lui Petru, părăsirea Lui de către ucenici, lepădarea Lui de către lume, vrăjmășia lui satan, nimic nu-L deranja: ei au cântat o cântare de laudă (Marcu 14.26)!

Marcu 14.27,28: Și Isus le-a spus: „Toți vă veți poticni, pentru că este scris: «Voi bate păstorul, și oile se vor risipi». Dar, după învierea Mea, voi merge înaintea voastră în Galileea.”

„Și Isus le-a spus: «Toți vă veți poticni.»” Noi ne rușinăm de El, noi, creaturile sărmane! Însă cât de mult chiar și această atitudine înaltă dragostea nespuse de mare a lui Isus! El spune oilor Sale, care curând urmau să se împrăștie, că în curând El va fi iarăși la ei. Mai întâi El va termina toată lucrarea, care va salva pe ai Săi și care va aduce la lumină desăvârșirea ascultării Sale și – cu regret! – toată slăbiciunea cărnii lor. Însă după aceea El va merge înaintea lor în Galileea.

Marcu 14.29,30: Iar Petru l-a spus: „Chiar dacă toți se vor poticni, totuși eu nu.” Și Isus i-a zis: „Adevărat îți spun că tu, astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta de două ori cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori.”

Petru avea încrederea falsă în carne. Dar îi reproșează Isus aceasta? Ce a produs dimpotrivă în inima Sa o astfel de aroganță a lui Petru? El îl atenționează pe Petru și Se roagă pentru el. Dragostea Lui tare, de neclintit, nu cedează niciodată. Inima Lui nu se descurajează. El este El Însuși, care trebuia să poarte toate suferințele, Cel care încurajează și mângâie pe ucenicii Săi.

Marcu 14.31: Dar el spunea cu mai multă tărie: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui”. Și toți spuneau la fel.

S-ar putea ca multora să le meargă așa cum i-a mers lui Petru, să spună: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui”; căci „toți spuneau la fel”. Acolo unde Hristos este onorat și recunoscut, în mijlocul alor Săi, al acelor care mărturisesc Numele Său, Îl recunoști cu plăcere, vrei să-L ai, cu toate că El este lepădat de oameni; dar în alte împrejurări, în mijlocul acelor care Îl leapădă și Îl disprețuiesc, cât de repede ești atunci gata să te ascunzi că Îl cunoști. Și dacă tu consideri că aceasta este rău în cazul lui Petru, este atunci mai puțin oribil la tine? Sau dacă suntem expuși ocării Numelui Său și nu-L mărturisim cu plăcere, nu-L tăgăduim noi atunci la fel de grav ca și Petru? Aceasta are loc deoarece

conștiința nu a fost trezită și nu este impresionată de faptul că Isus a suferit din cauza păcatului. Ceea ce vreau să spun este că conștiința ajunge să simtă grozăvia păcatului care L-a condus pe Isus să sufere; și păcatul acesta este păcatul vostru. Trebuie să se ajungă acolo, ca inima voastră să devină impresionată de simțământul dragostei și de puterea dragostei cu care Isus a luat asupra Sa înaintea lui Dumnezeu toată greutatea responsabilității păcatelor și pe toate acestea le-a purtat atunci când El era „rănit pentru fărâdelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre” (Isaia 53.5).

Marcu 14.32-39: Și ei au venit într-un loc al cărui nume este Ghetsimani; și le-a spus ucenicilor Săi: „Ședeți aici, până Mă voi ruga”. Și i-a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan. Și a început să Se întristeze și să Se tulbure adânc. Și le-a spus: „Sufletul Meu este foarte întristat, până la moarte; rămâneți aici și vegheați”. Și, mergând puțin mai înainte, a căzut la pământ; și Se ruga ca, dacă este posibil, să treacă de la El ceasul acela. Și spunea: „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie”. Și-a venit și i-a găsit dormind și i-a spus lui Petru: „Simone, dormi? N-ai fost în stare un singur ceas să veghezi? Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită. Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere”. Și, mergând din nou, S-a rugat, spunând același cuvânt.

Isus spune ucenicilor Lui că ei trebuie să se roage (Marcu 14.38). Pentru El a trecut deja timpul, ca să-i mângâie. Acum El trebuia să ia asupra Lui pentru ei mânia lui Dumnezeu. El amintește în rugăciune înaintea lui Dumnezeu ce trebuie să sufere El prin băutul potirului mâniei lui Dumnezeu. Isus, care era sfânt și totdeauna a rămas în dragostea Tatălui, era singurul care putea înțelege sfințenia lui Dumnezeu și valoarea dragostei Lui. Și de aceea era singurul care era cel mai capabil să înțeleagă cât de detestabil este păcatul și de înfiorătoare este mânia lui Dumnezeu. Numai aceia care trăind în mijlocul păcatului nu cunosc sfințenia lui Dumnezeu, aceia care nu au gustat dragostea lui Dumnezeu, pentru că nu-L cunosc pe Dumnezeu, pot fi indiferenți față de această mânie a lui Dumnezeu. Ce îngrozitor este să vezi cât de liniștiți, de mulțumiți și fără grijă putem fi cu noi înșine și în același timp să știm despre frica de moarte, cu care Isus avea de plătit păcatul, și de ce El era așa de întristat și de adânc tulburat.

Pe drumul ascultării Sale Isus a suferit împotrivire din partea păcătoșilor, fără să se abată de pe cale și niciodată El nu S-a rugat ca paharul acela să fie luat de la El. Dar de ce o face acum? Pentru că era nu numai acel pahar al crimei omului sau al răutății lui satan, ci era paharul mâniei lui Dumnezeu. În toate câte le-a avut de suferit înainte din partea oamenilor l-a rămas bucuria de a împlini voia Tatălui; dar în paharul acesta, al mâniei lui Dumnezeu, nu era nici o picătură de dulceață. Atunci Isus S-a rugat: „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine!” De ce acum nu era posibil? De aceea, pentru că este imposibil ca Dumnezeu să tolereze păcatul. Și chiar acolo, unde Isus este făcut păcat pentru noi, mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului se dezlănțuie. Iubiți cititori! Vedeți cum stau lucrurile cu voi înșivă. Dacă Isus nu a purtat păcatele voastre, atunci este imposibil să scăpați de judecata lui Dumnezeu rostită asupra păcatului. Cât de serios este gândul acesta! Gândiți-vă la acest cuvânt al lui Isus: „Dacă este posibil”. Desigur, dacă ar fi fost posibil, cu siguranță Dumnezeu L-ar fi ascultat pe Isus și L-ar fi cruțat pe Preaiubitul lui Fiu de aceste suferințe nespuse de mari. De ce spune Isus: „Este posibil?”? Deoarece El, care știa ce este dragostea

lui Dumnezeu, era de asemenea în stare să știe cât de îngrozitoare era mânia lui Dumnezeu.

Și care era starea ucenicilor? Ei dormeau (Marcu 14.37). Ei nu au avut nici măcar atâta dragoste, ca să vegheze *un* ceas. Petru, care voia să se împotrivescă temniței și morții, nu putea să vegheze nici măcar *un* ceas. El a dormit de asemenea și pe munte în timpul transfigurării (Luca 9.32), și el doarme și în Ghetsimani. De fapt aceasta dezvăluie un egoism al inimii noastre, care nu simte nici simțămintele care introduc inimile noastre în gloria lui Hristos, pe de o parte, iar pe de altă parte nici suferințele lui Hristos.

Marcu 14.40-43: Și, întorcându-Se, i-a găsit din nou dormind, pentru că ochii le erau îngreuiți; și nu știau ce să-I răspundă. Și-a venit a treia oară și le-a zis: „Dormiți de acum și odihniți-vă. Destul; a venit ceasul; iată, Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor. Ridicați-vă, să mergem; iată, s-a apropiat cel care Mă vinde“. Și îndată, pe când vorbea El încă, vine Iuda, unul din cei doisprezece, și cu el o mare mulțime cu săbii și cu ciomege, de la preoții de seamă și de la cărturari și de la bătrâni.

A devenit dragostea lui Isus rece sau obosită prin toate acestea? Nu. El trebuia, El voia să glorifice pe Tatăl Său și să salveze pe ai Săi, și El nu cedează în nici o situație grea. Deoarece era imposibil ca noi să fim mântuiți fără ca El să ia paharul, El l-a luat. Dragostea Lui era mai tare decât moartea. El prezintă lui Dumnezeu totul; însă începând din momentul în care El a constatat că nu era posibil ca paharul acesta să fie luat de la El, în sufletul Lui revine liniștea și El ia paharul.

Marcu 14.44-50: Iar cel care L-a vândut le dăduse un semn, spunând: „Pe care-L voi săruta, Acela este; apucați-L și duceți-L sub pază“. Și, venind, apropiindu-se îndată de El, a spus: „Rabi!“; și L-a sărutat mult. Și au pus mâinile pe El și L-au apucat. Iar unul din cei care stăteau pe lângă El, scoțându-și sabia, l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Ați ieșit ca împotriva unui tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți? În fiecare zi eram cu voi în templu, învățându-vă, și nu M-ați prins. Dar aceasta este ca să se împlinească Scripturile“. Și toți L-au părăsit și au fugit.

Există ceva, pe care inima omenească nu ar fi în stare să-l facă? Dumnezeu a permis să fie dată pe față tot caracterul stricat și fals al inimii și Isus a fost trădat printr-o sărutare. Nu a lipsit nici o frică, nici un examen, ca să încerce inima Lui. Căci altfel ar fi lipsit ceva la paharul pe care El trebuia să-l bea. Încercările Domnului nu ar fi fost complete și întrebarea referitoare la caracterul păcătos al omului nu s-ar fi rezolvat în prezența judecății lui Dumnezeu. Însă Isus a glorificat desăvârșit pe Dumnezeu Tatăl, în mijlocul tuturor fărădelegilor omului și a răutății lui satan. Tot ce putea răni și zdrobi: mânia lui Dumnezeu, ura lui satan, răutatea oamenilor – toate au frânt inima Sa, și toate au lucrat așa fel că înaintea lui Dumnezeu a strălucit clar caracterul ales nespus de mare al lui Isus. Inima lui Isus a fost verificată până în profunzime.

Care este acum situația păcătoșilor după toate acestea? Pentru ei nu mai rămâne nimic, decât valoarea Persoanei lui Isus, și în ochii lui Dumnezeu cel care crede are toată valoarea pe care o are Isus înaintea lui Dumnezeu. El poate veni înaintea lui Dumnezeu ca unul care a fost iubit de Dumnezeu așa de mult, că Acesta a dat pe Singurul Său Fiu pentru el, și el poartă în sine valoarea tuturor suferințelor Domnului Isus.

Dacă vouă vă este oferit Hristos în felul acesta, atunci sunt două posibilități: ori sunteți vinovați de suferințele lui Hristos, dacă le desconsiderați; ori dacă prin har apucați prin credință valoarea lor nespus de mare, atunci aveți toate foloasele acestor suferințe. Dacă le desconsiderați, atunci veți fi tratați ca aceia care le desconsideră. Dar dacă prin har ochii voștri sunt deschiși pentru a înțelege ce a făcut Isus, atunci toată eficacitatea lucrării Sale vă este socotită vouă și voi savurați dragostea lui Dumnezeu. Voi ori sunteți vinovați de suferințele lui Hristos, ori savurați valoarea acestor suferințe.

Dacă mărturisiți că păcatele voastre sunt cele care L-au dus pe Isus în suferință, prin aceasta credeți că El le-a purtat. Dacă ziceți: sunt vinovat că Hristos a trebuit să sufere în felul acesta, prin aceasta ziceți totodată: eu niciodată nu voi suferi în felul acesta. Dacă Hristos a purtat păcatele mele și a îndurat urmările lor, atunci eu niciodată nu voi mai avea parte de aceste urmări și sunt răscumpărat și eliberat de la condamnare.

Fie ca Dumnezeu să câștige inimile voastre prin sentimentul dragostei lui Isus. Fie ca El să vă facă să recunoașteți ce valoare nespus de mare este în faptul că Isus S-a dat pe Sine Însuși, ca să poarte mânia lui Dumnezeu.

Cât de mult ne iubește Domnul!

Tradus de la: [Die Leiden des Herrn](#)

Titlul original: „The Sufferings of Christ“
din *The Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 21, pag. 84–89,
versiunea prelucrată 6/2000.

Traducere: Ion Simionescu